

V nižjeavstrijskem deželnem zboru je večina sprejela spremenjeno volilno preosnovo za dunajski mestni zbor. Učitelji bodo volili v drugem razredu, v četrtem razredu bo volil vsak, ki je že vsaj tri leta na Dunaju, k volitvi se ne sme in ne more nihče siliti. Krščanski socialci upajo, da še ne bodo tako hitro izgubili večine v dunajskem mestnem zboru.

Herbert Bismark, sin umrlega Bismarka, bi tudi rad postal velik in slaven. Bismarkovi obitelji prijazni listi pišejo, da bo sedanji nemški državni kancelar Hohenlohe kmalu odstopil in na njegovo mesto pride Herbert Bismark. Toda to je le pobožna želja Bismarkovcev, kajti znano je, da sedanji nemški cesar Bismarkov ne mara.

Milan zna. Srbski razkralj Milan je minole dni zopet osleparil Srbijo za 10 milijonov gold., ki so bili odločeni za topove, naročene v Franciji. Milan pa je vtaknil denar v svoj žep, toda Francija je bila že tako pozorna ter ni poslala topov. Vojni minister Vučković se je peljal na Francosko, a ko je zvedel za sleparijo, se je usmrtil, ker je bil za denar soodgovoren.

Vojska v Južni Afriki. Kako se godi burskemu generalu Cronjetu, ki je zapustil oblegovanje Kimberleya in se napotil proti Bloemfonteinu, o tem se čujejo različni glasovi. Angleški brzojav pravi, da se Cronjetu godi slaba, da ga je zajel angleški general Roberts in da bo se moral s svojimi vojaki udati ali pa se dati postreljati. Burske vesti pa pravijo, da se Cronjetu godi dobro in se z uspehom bori proti angleški premoči, da mu prihajajo na pomoč čete, ki se prej oblegale Ladysmith. No, kmalu se bo moralo zvedeti kdo ima prav. Ladysmith še vedno ni osvojen, čeprav se je večina burskih čet odstranila ter šla generalu Cronjetu na pomoč. Iz tega je razvidno, kako oslABLJENE so moči generala Bullerja.

Dopisi.

Iz ptujske okolice. Čuj, bojni rog, konj rezgetanje, hrumenje silnih čet in jekel žvenketanje. — Te besede, katere sem slišal lani o priliki neke Ciril-Metodove slavnosti, prišle so mi nehoté na misel dne 11. febr. In kako to? Je-li se unela pri Ptuju kaka vojna ali se morda sliši sem gromenje burskih in angleških topov? Ne! V Ptuj je moralo tako biti, ko je 7. febr. izbrana četa 14erih mestnih očetov z gosp. županom na čelu šla v silni, krvavi boj — mislite nad Angleže? Ne! v boj za — neomadeževano čistost ptujskega mesta. Smejal se bo kdo, a stvar ni nikakor smešna, počakajte, da povem vse. Prišel sem dne 11. februarja po opravkih v Ptuj. Ko sem opravil, stopim v bližnjo gostilno, da se okrepčam. Pa kako se začudim, ko mi gostilničar pridrvi z nekim papirjem nasproti, kričeč: «Vi bindišarji ste prave nesnage.» Ta pozdrav me je sicer osupnil in že sem se obračal, a radoveden sem bil, kaj da je vzrok tej olikanosti pristnega nemškega gostilničarja in ostal sem. Dajte sem ta papir, da vidim, kaj da je, da tako režete v mé. Da mi in pokaže s prstom, kje naj berem. Pogledal sem najprej, kaj da imam v rokah in s strahom opazim, da je «Pettauerzeitunge» št. 6. Pogledal sem slavnega lista prvo stran in videl poročilo občinske seje dne 7. febr. Ker mi je gostilničar pokazal na točko 8 dnevnega reda, zanimala me je seveda ta najbolj. Glasi se: Prošnja dr. Gödel-a v Gradcu, da naj se vpelje v kuhinji in gostilniškem jeziku (to menda pomeni izraz «deutsche Ausdrucksweise»). Radoveden sem bil, kako so mestni očetje rešili to prošnjo. Izjavljam pa naprej, da poročam vestno po poročilu Pettauerce. Točka 8. Poročevalec gosp. obč. svetovalec Karl Filafarro predlaga, da bi v tem oziru občinski svet in mestni urad postopala skupno v doseg istega namena in se posebno ozirala na

to takrat, če se komu daje od občine dovoljenje (najbrž za gostilno).

Gosp. svetovalec Rossmann ne pričakuje ničesar od take platonične želje, posebno če se uvaža, da so nekateri gostilničarji v narodnem oziru mlačni. — Gospod svetovalec Kratzer imenuje peščico gostiln, ki so se povzdignile do jedilnih listov in priporoč, da se vpliva v tem oziru le z željami. Načeloma je občinski svet dolžan, da zahteva v tem oziru po mogočnosti nemške jedilne liste in posebno se naj to povdarja pri novih dovoljenjih, zakaj siliti se v to še sedaj ne more nihče. (Aha!) Sedaj pa spoštovani čitatelji «Slov. Gospodarja» pazite na svoje želodce. Ko ste do sem brali, so se Vam gotovo cedile sline po izbranih in dobrih nemških jedilih na nemških jedilnih listih; sedaj se pa bojim, da bi se kedo ne prijel za robec in si držal nosa, ob enem pa odprl usta, da se zadosti začudi nad tem, kar je slavni občinski svet obravnaval pod isto točko 8. o nemških jedilnih listih. — Svetovalec Kersche, to je najbrž tisti gospod pri sodnji, ki je sprožil enkrat velikansko misel v obč. svetu, da naj se vse stvari iz «Slov. Gosp.», tičeče se Ptuj, zbirajo ter vsak četrta leta izročijo sodnji — ta gospod torej je iznašel tajno zvezo med nemškimi jedilnimi listi in stranišči. — Prosim potrpljenja in poslušajmo zopet Pettauerco. Svet. Kersche opozarja na to, da ulico Steinmetzgasse vporabljajo prebivalci iz okolice s posebno ljubeznijo kot stranišče; to mora v sredini mesta človeka presenetiti. Tudi drugače ta ulica potrebuje več pozornosti. Vzdigne se g. župan in reče, da se je mestni urad obrnil na župni urad sv. Petra in Pavla, da bi se deloma zabranilo tako gorostasno počenjanje prebivalcev iz okolice. Morebiti (!!) bi bilo primerno, da bi stavbarski odsek postavil nekaj stranišč. Svet. Filafarro je slavnega mnjenja, da bi bilo pomnoženje takih prilik (menda pomnoženje javnih stranišč?) odveč in prevladno. Mestna straža pozna taka najpriljubljenejša mesta, naj torej pazi in energično postopa. Ljubeznjiv je pogled, pravi dalje, na okoličane po nedeljah v minoritski ulici. Gosp. notar mi bo dovolil vprašanje, kako se pomnožuje kaka reč, katere še ni. Pomnožiti se more le to, česar že kaj je; po mojem prepričanju pa še Ptuj nima javnega stranišča, za to se ne morejo pomnoževati ampak morajo se še le začeti staviti. Stranišče pri gledališču po mojih mislih ni javno, ker je prvič preveč skrito, drugič pa napis «Abort» okoličanom nerazumljiv. Sedaj se pa vzdigne zopet svet. mizar Kratzer, odpre svoja usta ter drastično slika prvotno stanje (Urzustand) naših slovenskih prebivalcev na deželi ter priporoča stranišče v gledališču vedni pozornosti. — Proti takim nepobeljenim olikanim ljudem, rekel je, mora se postopati z največjo brezobzirnostjo (čujte, okoličani to ste vi) in vsak hudodelnik naj se prisili, da osnaži prostor kakor je bil prej (to menda pomeni besede: betroffene Frevler sollte man zur Herstellung des status quo ante zwingen). Svetovalca Blanke in Rossmann sta pripisovala krivdo tudi tistim, ki snažijo mesto, češ, da se branijo storiti svojo dolžnost. Nastopil je na to dr. Treitl ter dal po ušesih tudi meščanom rekoč: Povsem nedopustno in kazniv vredno je, da pri belem dnevu vozovi napolnjeni z gnojem okrašujejo ulice. Tako je šla istega dne ob polu jednajstih predpoludne cela karavana takih dišečih nestvorov v najlepši dušni harmoniji (!) svojo pot in njeni sledovi so kazali pot, po kateri je šla. Krasno rečeno, ni res? Vidi se, da učeni g. dr. nima samo talenta za zdravljenje, ampak tudi za poezijo. Ko še je dal brco okrajnemu zastopu, da premalo skrbi za snago na cestah pred mestnimi vrati, vsedel se je.

Po mojem prepričanju imajo čitatelji za danes tega dovolj, svoje opazke o tej zgodovinski imenitni seji prihranimo si za prihodnjico.

P. H.

Od Sv. Bolfenka v Slov. gor. Dobro

gospodariš, zvesti Gospodar! Da bi le kaj Slovincem prigospodaril z neumornim nanzanilom marljivega delovanja raznih društev v blagor domovine. Iz Pesniške doline pa nič ni vabil na kako zborovanje ali prosto zabavo. Vse spi?! Kaj še! Nimamo ravno zveze po telefonu, še le bo, ko mimo nas zadrda železnica Parkla v Ptuj, — vendar pa imamo vsakdanjo vozno pošto na Ptuj in k Sv. Andražu v Slov. goricah ter dobivamo glasove iz Wörishofna, Dunaja, Gradca, Zagreba, Gorice, Celovca, Ljubljane in iz vseh domačih kotov. Naša župnija ima le 970 prebivalcev, a glej! Koledar družbe sv. Mohorja ima 113 udov; prekosi razmerno vse župnije od zelene Mure tje čez košato Konjičko Goro do Črešnjic. Pogled na pošto, tukaj prihaja na mesec čez 300 raznih časnikov, med temi je 36 naročnikov «Slov. Gsp.», 9 gospodarskih listov, Slovenec, Domovine, Domoljubi, Cvetje (15) in cela kopica raznih nabožnih, poučnih, leposlovnih listov na pr. Dom in svet, Slov. učitelj, Vrtec, Venec itd. in to samo katoliško-narodno-gospodarsko berilo; saj so vsi naši spoštovani predstojniki, kakor tudi šolska gospoda katoliško-narodnega misljenja in delovanja. Živili! Da-li kdo bere? Vsi od veleposestnika do viničarja, razven nekaj bojevitih fantalinov — vsi se brigajo ter že komaj čakajo na časopise in knjige.

Ako še se omeni župnijska knjižnica s 600 knjigami pomnožena s knjigami Jugoslovanske akademije in rajnega dobrotnika gosp. dr. Muršeca, reči smemo: To je naše bralno in zabavno društvo; vsaka hiša, cela občina, vsa župnija Sv. Bolfenka v Slovenskih goricah.

Iz Murščaka. Strašen vihar je razsajal pri nas dne 20. februarja, vihar, kakoršnega ne pomnijo najstarejši ljudje. Okoli tretje ure popoldne je pribučalo od južne strani s tako silo, da smo malodane trepetali. Vihar je naredil mnogo škode, ker skoraj v naši občini ni hiše, ki bi ne pričala z golimi rebri o strašnem viharju. Posestniku J. Jurjeviču je raznesel vihar celo ostrešje raz hišo, več metrov daleč izruval sadno drevje in mu tako povzročil obilo škode. Še večjo škodo je naredil vihar po gozdih, kjer je podiral in potrl stoletna drevesa, mogočne hoje, na katere se je z dopadanjem oziral ubogi kmet ter upal iz njih izkupati lepega denarja, ali zdaj ležijo na tleh ter niso za drugo, kakor za kurjavo. V sosedni občini, Hrastju, je raznesel vihar posestniku J. Pelcenu tudi ostrešje iz hlevov. V župniji Sv. Križa, kakor se čuje, je udarila tudi strela v neko drevo, ker je gromelo in se bliskalo, da je bilo človeka groza, posebno še zdaj v tem času. Mnogo mnogo škode naredil je vihar, premetaval je križe in božje podobe po poljih, vaseh. Ne da se popisati, kaj smo občutili, zato vedno vzdihujemo: Mili Bog, obvaruj nas takih nadlog!

Z Murskega polja. Kot knjižničar našega kmetskega bralnega društva prav rad vem, da začenja solnce zopet ljudi vabiti ven na polje, in da ti-le ne bodo toliko utegnili pri knjigah sedeti. Ne kakor da bi se mi do knjižničarskega posla vnožalo, ne, čim več sem imel opravka, tem večje je bilo moje veselje; pa težko mi je vendar bilo vsikdar, kadar so po blagoslovu prišli fantje in dekline po «lepo povest», ki še je niso brali, ker ves teden nisem bil v taki zadregi kakor tedaj; kajti kar sem komur dal v roke, se mi je vrnilo z opazko, to že poznamo. Večkrat se je prigodilo, da je kak priden bralec moral prazen iti domov. Kaj naj takemu dam prihodnjo zimo? Slovenski Gospodar tako lepo piše o potrebi slovenskega narodnega ponosa in lepe povesti so sredstvo prve vrste, da se ta ponos pospešuje. To opazovati, imam jaz najboljšo priliko. Ali mi je torej zameriti, če sem vsled zadrege, v katero so me mnogokrat spravili pridni bralci, postal skrajno nevoljen — ker vem, da naših najlepših povesti ljudstvo še ne pozna. Gospodje, ki jim je narodne pro-

buje mar, naj bi pač poskrbeli, da bi se našim marljivim bralcem pod slamnatimi strehami lahko podajalo najprimernejše blago naših mojstrov — pripovedovalcev kakor Jurčiča, Erjavca, Mencingerja, Stritarja i. dr! Še vsega Martina Krpana nikdo ne pozna. Koliko zlata leži pod grudo zemlje, ljudstvo pa zraven stoji tarnaje, da trpi pomanjkanje! Po leti pre tiskarne navadno nimajo prehudu dela, to bi bil čas, da bi se povesti tiskale, pa prav po ceni bi morala biti izdaja in prihodnjo zimo bi se naše ljudstvo že lahko z njimi naslajalo. Slovenci smo ljudje, ki preveč tožimo, a si premalo vemo pomagati; včasih je kaka stvar tako lahka, recimo, da je samo treba pripomniti, pa je, kakor neumni otroci, ki si ne vedo ponujati, stojimo in tarnamo in čakamo, da nas drugi narodi sunejo v kot. Torej se enkrat: prav po ceni prirejeno zbirko naših najboljših povesti nam dajte do prihodnje zime!

Spodnja Polskava. Vse povsod se že organizujejo kmetijske zadrage, kakor poročajo slovenski časniki in baš to je dalo tudi vrlim Polskavljanom duška, da se združijo, ker zadrage je pri nas potreba.

Gosp. J. Kač prišel je v našo sredino v nedeljo dne 11. febr. ter s svojim izvrstnim govorom razložil razmere kmetijskega stanu, v čemur mu vsi pritrujemo. Njegove besede pa niso bile glas vpjočega v puščavi, ampak padle so na rodovita tla. Dal Bog, da bi tudi mnogo sadu obrodile.

Ker pa takrat ni bilo dovolj udov, sklicali smo drugo zborovanje v nedeljo dne 18. t. m. in takrat se je oglasilo 60 udov. Prebrala so se pravila in potem je sledila volitev. Izvoljenih je bilo enoglasno v načelnništvo 8 in v nadzornništvo 7 udov. Načelnik je izvoljen vrl krščanski mož gospod Janez Hrastnik, veleposestnik v Spod. Polskavi, namestnik gsp. Jakob Glaser in blagajnik gsp. Karol Hrastnik veleposestnik.

Vsi odborniki v načelništvu in nadzorništvu so krščansko-narodni možje ter bodo gotovo steber mlade osnovane zadruge. Imamo pa kakor povsod navadno tudi dovolj nasprotnikov zadruge, in žal, naši nasprotniki so celo posestniki. Toda le tisti, ki trobijo v rudeči rog. To nas pač prav nič ne straši, kajti pogum velja, in z združenimi močmi dosegli bomo svoj cilj, ki nas bo pripeljal do blagostanja. Seve začetek je težak, saj imamo še besede g. Kača v spominu, da če danes vsadiš drevo, ti jutri ne bode že sadu rodilo, in z zadrujo je ravno tako, sedaj je še le osnovana in čez 1 ali 2 leti se tudi ne moremo Bog ve kaj vse imeti, pa le ne obupajmo, dragi kmetje, šlo bo vse v redu, akoravno je mala vstopnina in sicer 2 K in delež 10 K. Le pridno pristopajte, da bomo kmalu dosegli do 200 udov. Pomagaj nam Bog!

Sladka gora. Anton Šebat, nad 40 let učitelj je 2. t. m. zatisnil svoje trudne oči v 65. letu. Ta blagi, bogaboječ gospod je bil rodom Gorenje blizu Bleda doma. Šole je obiskoval v Ljubljani, pozneje v Celovcu. Po prestanih skušnjah je bil nekaj časa pri rajnem škofu Slomšek, pozneje kot učitelj v St. Jurju ob juž. žel., kjer se ga še danes radi spominjajo sedanji kmetje in kmetice, bivši njegovi šolarji. Rad je pripovedoval o tačasnih dobrih razmerah in tudi plačilih. Od tod je prišel zbog svoje marljivosti in vedne milobe v mesto Slov. Bistrico za učitelja, od koder si je čez nekaj let želel priti za samostalnega voditelja, vsled česar je dobil službo v Lembergu, kjer je imel to srečo, si pridobiti skrbne, tihe gospodinje, z njo pa tudi lepo, a malo posestvo na Sladki gori, na katerem je tudi sedaj v pokoju živel po prestanih težkih službenih letih in sicer v Čadramu, št. Jerneju, št. Kungoti n. P. Leta 1894. stopil je v pokoj, pa tudi kot penzionist ni miroval, temveč še supiral v Makolah, Laporju in v Črešnovcih.

Na vseh krajih trudil se je neumorno za pouk in pravo krščansko vzgojo mladine,

izmed katere je sedaj več visokih gospodov, deloval je s vso vmeno za blagor nje in ljudstva; bil je najboljši oče svojih 3 vrlih otrok, za katere je skrbel kolikor so mu dopuščale tačasne slabe razmere in suhe letine.

V zadnjih mesecih svojega življenja je večkrat pravil o veliki potrebi složnega delovanja učiteljstva z duhovščino, brez katere sloge ni mogoče doseči pravega smotra pri učeči se mladini, trdil je to tembolj kot stari v šoli osiveli učitelj ozirajoč se na svoje blago delovanje več kakor 40 let.

Do zadnjega zdiha je bil pri zavednosti in poslovesu okoli stoječih umrl je na Svečnico zvečer. V pondeljek 5. t. m. je bil pogreb, katerega se je vdeležilo izvanredno mnogo ljudstva in tudi 8 g.g. učiteljev ter šolarji iz Lemberga in Sladke gore s častitim učiteljstvom. G. nadučitelj od sv. Petra n. Med. selu Strmšek je pri hiši vzel slovo, kakor tudi ob odprtem grobu v tolažbo zaostanim, v čast rajnemu in vzgled sosedom.

S pokojnim je — izginil iz naših vrst naroden in bogaboječ učitelj. Bodi mu trajen spomin! —

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Imenovanje. Imenovani so avskultantom naslednji pravni praktikanti: J. Premšak pri okrož. sodišču v Celju, Fr. Šuklje in dr. Milan Geršak v Novem mestu, Ferdo Medic v Ljubljani in Ferdo Müller v Mariboru. — Finančni komisar g. Fr. Tuma je imenovan finančnim nadkomisarjem s sedežem v Mariboru, višji finančni respicijent Martin Voh pa finančnim komisarjem s sedežem v Celju.

Zaspanost političnih društev. Kolikor nam znano, sta samo dve politični društvi ugovarjali nemškemu hujskanju proti imenovanju drugega dež. šolskega nadzornika za Štajersko. To je žalostno! Dočim Nemci zborujejo in kričijo proti slovenskim težnjam, se Slovenci niti za svoje pravice ne zganemo. In kaj je nasledek? Vlada se boji nemškega krika, Slovence pa prezira, ker ve, da so pohlevni, mirni, da vsak udarec potrpežljivo prenašajo.

Viničarski in sadjarski tečaj se bo vršil na mariborski šoli od 5. do 17. sušca 1900. Opozorjamo čitatelje na inserat v 8 št. na 7 strani. Naj se le obilo Slovencev oglasi. Kteri Slovenci bodo odbiti, naj nam naznajo, da se bomo prepričali, po kakih načelih se ravnaajo pri sprejemanju v te tečaje.

To je larifari. Pravijo, da Štajarci ne dobimo drugega deželnega nadzornika, ker je tržaška «Edinost» prezgodaj vladino nakano izpovedala in se je sedaj začela nemška gonja. Bežite, bežite! Prvič ni res, da je «Edinost» to pred časom izdala, ker je reč bila vsaj že pol leta znana v štajarskih političnih krogih in drugič bi bilo jako smešno, ako bi si ministerstvo zaradi takega majhnega vzroka naenkrat premislilo in nam ne dalo nadzornika. Ni nemogoče, da si je ministerstvo samo naročilo nemško vpitje in zavolj lepšega se obdoljuje Edinost. V Avstriji je vse mogoče.

Slepar z markami, neki Benducci iz Florence, se nahaja sedaj na Štajarskem. Mož spravlja v denarce znamke, ki so ponarejene, a čudovito podobne pravim znamkam. Pozor!

Poroka. Dne 26. febr. poročil se je v Mali nedelji g. Ant. Štupca, trgovec z gđ. Fanico Koroščevo. Ker je g. A. Štupca rodod Sodrzičan na Dolenjskem in zelo čislana oseba, ravno tako njega nevesta iz imenitne ter rodoljubne Koroščeve hiše v Malinedelji, kličemo obema: Na mnogaja leta!

Fašenski orači. To je bila komedija v Bišu! Prišli so v soboto od urbarskega brega orat za debelo repo fašenski orači, našemljeni

kakor je stara navada po nekaterih krajih, in ravno so srečno naleteli na orožnika. Pravo slepomiškanje se je začelo. Gonjač je moral orožniku izročiti svoje vprežene seme, iz katerih so strgali komote ali kaj so že imeli svetlega ali rudečega na sebi, plužar je moral svoj plug pustiti v Bišu, a svojo dragoceno biserno obleko — stari obrnjeni kožuh — je odložil v neki listnjak, tudi nositelj klobas, belic itd. je jezen pustil svoj mastni koš v listnjaku v shrambo: slednjič pa še je orožnik zabilježil njih imena zavoljo večkrat. Bilo bi hasnovito, da bi tako tudi ponočnjake večkrat polovili, in še one nepotrebne kolednjake z godbo pred Svečnico, a ob Janževem ponočna dekleta, prišedša iz spodnjih krajev.

Cerkvene novice. Na Spodnji Polskavi smo imeli sv. misijon od 27. januarja do 5. februarja. Vodili so ga č. o. o. lazaristi iz Maribora s pomočjo celjskih kapucinov in domačih duhovnikov.

Šole zaprte. V Slovenski Bistrici, v Zgornji in Spodnji Polskavi so šole vsled ošpic na negotov čas zaprte.

Prijatelji šole. Deželni šolski odbor je izrekel zahvalo nadučitelju v Podgorjah g. Matiju Šmidu za nadzorovanje pri zidanju nove šole, grajščaku Gosletu v Hrastniku zaradi darežljivosti nasproti ljudski šoli v Kozjem.

Iz šole. Razpisano je učiteljsko mesto na Konjiški okoliški šoli, v Slivnici pri Šmarju in v Vuzenici, učitelj-voditeljsko mesto v Češnjicah in nadučiteljsko mesto na Frankolovem. Prošnje se morajo vložiti do 10. marca. — K Sv. Jakobu v Slov. gor. pride kot učitelj Franc Kotnig, dosedaj učitelj-voditelj v Gabrovici na Primorskem, gca. Elvira Vipauc je v St. Jakobu v Slov. gor. stalno nameščena. Kot učiteljica ročnih del v Vidmu se je postavila gospica Klotilda Tramšek.

Razširjenje šol. Dvorazrednica v Dornavi pri Ptuj in dvorazrednica na Majšbergu se razširita v trirazrednice.

Poštno novice. Poštna praktikanta v Mariboru Maks Ane in Fr. Steindl sta postala asistenta ter prideta v Beljak. Poštni odpravitelj Ant. Mišan pride v Zidani-most. Poštna oficijala Jakob Duscher iz Zidanega-mosta in Fr. Gerl iz Ptuja prideta v Gradec.

Premeščen je asistent pri finančno-računskem oddelku g. Aleksander Ussar iz Ptuja v Gradec.

V Zalcu je umrl dne 22. febr. g. Karol Žuza, ki je bil svoječasno tudi žalski župan.

Umrl je v Gradcu dne 24. febr. naš rojak (s ptujskega polja) vpokojeni profesor ljubljanskega učiteljskega g. Jakob Predika.

Izpred oltarja v grob. V Vitanju je bila poročena 18. febr. t. l. čvrsta 24 let stara deklina Marija Gradišnik. Ob silnem naliu 20. febr. se je močno prehladila, vnela so se jej pluča: 24. febr. je umrla.

Krajni šolski svet pri Sv. Jakobu v Slov. gor. je v svoji seji dne 25. t. m. izvolil narodnega gostilničarja gosp. Matija Peklarja načelnikom. Častitamo mu, kakor tudi novemu krajnemu šolskemu svetu, ki je po vseh svojih udih pravega narodnega mišljenja.

Sv. Lovrenc v Slov. gor. Zadnjo nedeljo je zborovalo tukajšnje politično društvo ter je pri jako številni udeležbi enoglasno sprejelo naslednjo resolucijo: »Politično kat. gospodarsko društvo, danes zbrano, odločno ugovarja počenjanju nemških radikalcev in županov spodnještajarskih mest in trgov, kateri nasprotujejo vladi, ko namerava postaviti slovenskega nadzornika našim slovenskim šolam. — Na Spodnjem Štajarskem prebiva 90% Slovencev in le 10% Nemcev. Ta ogromna večina vendar zasluži, da šole nadzoruje človek, kateri je popolno zmožen slovenskega jezika, ker mu je zraven tudi nemščina znan jezik. Zbrani društveniki prosijo slovenske poslance, naj vse storijo, da predrznost te vrste Nemcev odločno zavrnejo. Dobro bi bilo, da bi se sklical velik shod slovenskih županov, na katerem bi se Nemcem dal dostojen odgovor. — Koncem zborovanja